

23. évközi vasárnap 2012.

Bevezetés

A süket-némáról szóló mai evangéliumi szakasz ébreszti fel bennünk azt a gondolatot, hogy az Úr Jézus, aki földi élete során a süketek füleit hallásra, a némák ajkát pedig szólásra nyitotta, az utolsó ítéletkor fel fogja tenni nemcsak az ismert kérdéseket, hanem ezt is: „Süket voltam, segítettetek hallanom? Néma voltam, segítettetek beszélnem?” Olyan kérdések ezek, amelyekre érdemes elgondolkoznunk, lelkiismeretét vizsgálunk.

Kirié litánia.

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem foglalkozunk eléggé türelmesen a nagyothalló testvéreinkkel. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy néma testvéreinkkel meg sem próbálunk kommunikálni. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy süket-néma testvéreinknek ritkán, vagy sohasem segítettünk még. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Mindig részvétet ébreszt bennünk a süketnémákkal történő találkozás. Olykor láthatjuk őket az utcán vagy villamoson, amint szájuk és kezük egyezményes jeleivel "társalognak" egymással. Igaz, hogy ilyen módon ki tudják fejezni érzéseiket és gondolataikat, de ki vannak zárva a hangok birodalmából. Nem élvezhetik a muzsikát, az emberi hang szép-

ségét, kevesebb jut nekik a létezés öröméből. Szinte teljesen ki vannak zárva az emberi társadalomból, hisz kevés kivételtől eltekintve nem ismerjük jelbeszédrendszerüket.

Gondolunk-e arra, hogy mekkora hálával tartozunk a jó Istennek, hogy mi nem vagyunk süketnémák, és hogy nem idegenkednünk kellene tőlük, hanem többletszeretettel kárpótolnunk kellene őket azért, hogy nekik kevesebb jutott az emberi lét szépségeiből és örömeiből.

Ez a részvét töltötte be azok szívét is, akik Jézus elé hoztak egy dadogva beszélő süket embert. Az illető éppen süketsege miatt nem hallgathatta Jézust, és mit sem tudott csodatevő hatalmáról. De nem így rokonai és barátai. Ők, akik fül- és szemtanúi voltak Jézus betegek gyógyító szeretetének, eléje hozták a süketnéma hozzátartozójukat.

Ezzel a tetteikkel két dolgot juttattak kifejezésre: egyrészt süket társuk iránti szeretetüket másrészt Jézusba vetett hitüket.

Példájuk arra figyelmeztet minket is, hogy mi is, miként ők, segítsünk segítségre szoruló embertársainkon. A nagy humanista orvos Albert Schweitzer azt írta: „Aki súlyos betegségből orvosi kezelés révén gyógyult meg, annak magának is hozzá kell járulnia ahhoz, hogy a szükséget szenvedők segítséget kapjanak.”

És ezt meg is tehetjük. WHO adatok szerint 60 ezer a siketek, s mintegy 300 ezer a súlyos fokban nagyothallók száma Magyarországon. Tudjuk, hogy mivel jár a veleszületett siketség. Beszédrévén nem jut információ a tudatba. S mentális

visszamaradottság, s szellemi fogyatékoság jellemzi őket.

Magyarországon a 20. század végéig nem volt megoldva a súlyosan beszédhibás, legfeljebb csak néhány szó érthető kimondására képes néma gyerekek oktatása. Sokuk így nem kaphatott értelmi képességüknek megfelelő oktatást, hanem a súlyos értelmi fogyatékosok iskoláiba kényszerült. Itt még írni-olvasni sem tanultak meg. Ma már nagyon sokat segít rajtuk a jelbeszédés kommunikáció.

Miként az evangéliumi siketnémát mások segítették a gyógyító Jézushoz, úgy kell nekünk is betegeinket a gyógyító Jézus jobb kezeihez, orvosainkhoz, nővéreinkhez, gyógypedagógusainkhoz elsegíteni. Végső soron Jézushoz! Mert a beteg hozzátartozóinkat gyógyító Jézusnak ők a jobb keze.

Betegeinkért mondott imával is segítjük őket.

Ma sokat beszélnek arról, hogy azok, akikért imádkoznak, azok nagyobb százalékban gyógyulnak. Arról is beszélnek, hogy a lelkileg rendben lévő emberek a csapásokat jobban tűrik el. De a lelki gyógyulásokat nehezebb bizonyítani. Az emberek csodás gyógyulásokról beszélnek ma Lourdes-ban és más kegyhelyeken is. Mások ima meghallgatásukról beszélnek.

Hasonlóról beszélhetnék én is. Amikor két hónapig feküdtem a kórházban és eszméletemet visszanyertem, orvosom azt mondta. Magával csoda történt. (90%-ra vették a halálot). Fel sem fogtam, hogy mi lehetett ez a csoda. Másik mondata. Magáért sokan imádkoznak. Ezt már

úgy, ahogy felfogtam. Később tudtam meg, hogy szentmisét is mondtak értem. A harmadik mondata: Magáért a Köztársasági elnök úr is közbenjárt. Kérte, hogy mentsem meg az élet számára. Megmentett, általa az Úr. Örök hála Néki.

Hogy csoda volt-e, nem tudom. Hogy az imákat meghallgatta az Úr, bizonyítékként itt vagyok.

Tudjuk, hogy különösen a halálos betegségben levő emberek, a rákos betegek szoktak foggal és körömmel a csodába kapaszkodni. Ne feledjük el Jézus meggyógyított néhány betegséget, de magát a betegséget nem tüntette el az életünkből. Erre a tudomány sem volt mindeddig képes.

A beteg emberek a szenvedést és a betegséget vagy elfogadják, vagy tiltakozva elszenvedik. A mai társadalom szívesen számúzi az életéből a betegeket a kórházak és a kórtermek falai közé.

Igaz történet. Egy édesanya annyira magatehetetlené vált, hogy hozzátartozói kénytelenek voltak vallásos idősek otthonába elhelyezni. S amikor meglátogatták, látták Rácsos ágyban fekszik. Azonnal kivették az otthonból, és még több áldozatot vállalva az édesanyáért, otthon gondozzák. Még ma is él.

Jézus mindig együtt érzett a beteggel, mi sem tagadhatjuk meg a segítő együttérzésünket a betegektől.

A világban csak akkor járunk nyitott szemmel, ha a beteg és a szenvedő embert is meglátjuk. Ekkor nyíltunk meg Isten felé is.

Ámen

F. F.